

SAOEDISCHE STUDENTEN IN GRONINGEN

'DE LAT VOOR HET NEDERLANDS LIGT HOOG'

Al tien jaar studeren Saoedi's geneeskunde in Groningen op kosten van hun overheid. Ze moeten in vier jaar Nederlands leren, vertelt UMCG-vice-decaan Jan Borleffs. 'Dat is wennen, maar het lukt', zegt de 24-jarige Rakan Mal uit Djedda.

Het UMCG werkt op twee manieren met Saoedi-Arabië samen, vertelt vice-decaan onderwijs Jan Borleffs. Het Groningse curriculum is ingevoerd aan de King Faisal University in Al-Ahsa. Maar de afgelopen tien jaar startten ook 150 Saoedi's hun medicijnenstudie in Groningen. De overheid van Saoedi-Arabië neemt de kosten die het ministerie van VWS hanteert voor een geneeskundeopleiding voor haar rekening, 32 duizend euro per student per jaar. Het land heeft een tekort aan opleidingsplekken voor artsen en wil zijn jongeren met de westerse cultuur in aanraking laten komen. Borleffs: 'Het was het uitdrukkelijk verzoek van hun overheid dat de Saoedische studenten het Nederlandstalig curriculum zouden volgen. Maar dat was een brug te ver. We hebben daarom een Engelstalige bachelor ontwikkeld, die ook door Europese studenten en een enkele Nederlander wordt gevolgd, en pas daarna stromen ze in de Nederlandstalige master in.' Met een pre-university jaar, Nederlandse taallessen tijdens de bachelorfase en een taaltoets medisch Nederlands worden de Arabische studenten daarop voorbereid. 'We leggen de lat hoog voor het Nederlands, want communicatie is de crux voor een dokter', zegt Borleffs.

Verrijkend

In toenemende mate starten de Saoedische artsen na hun afstuderen hier ook nog hun specialisatie voor circa 130 duizend euro per jaar, opnieuw gesponsord door de Saoedische overheid. Dit bedrag betaalt de Nederlands overheid ook aan ziekenhuizen voor een aiosplaats. BIG-geregistreerd werken deze aiossen dan mee 'boven de sterkte' en vormen een welkome aanvulling nu de Nederlandse regering het aantal opleidingsplekken terugschroeft, zegt Borleffs. Keiharde financieringsvoorwaarde is wel dat ze terugkomen naar Saoedi-Arabië zodra ze gespecialiseerd zijn. Borleffs is blij met de Saoedische studenten in Groningen, en niet alleen omdat vanuit hun studiebeurzen het duur-

dere tweetalige bachelorspoor kan worden betaald. 'Het is verrijkend voor onze studenten om in contact te komen met een niet-Europese cultuur', zegt hij. Er studeren wel andere Europeanen geneeskunde in zijn stad, maar niet veel van daarbuiten, want voor niet-EU studenten hangt er 'een flink prijskaartje' aan een opleiding in Nederland.

Koeweit

Niet alleen in Groningen, ook in Maastricht gingen sinds 2007 jaarlijks zo'n twintig Arabische geneeskundestudenten van start. Maar daar werd de samenwerking gestopt. De Saoedi's waren het vaak niet eens met de landen die Maastricht uitkoos om de Saoedische studenten in het Engels coschappen te laten lopen en zagen het niet zitten dat hun studenten de decentrale selectie moesten doorlopen. 'Jammer dat het stopte, maar we hadden het gevoel geen eigenaar meer te zijn over ons programma', licht opleidingsdirecteur Jan-Joost Rethans toe. De samenwerking heeft wel geleid tot voorbereidingen voor een volledig Engelstalig curriculum geneeskunde, waarbij studenten vooral in Ierland coschappen lopen. Koeweit heeft hiervoor al belangstelling getoond, vertelt Rethans: 'Inmiddels studeren 35 Koeweiti's in Maastricht.'

Meer artikelen over dit onderwerp vind je op artsinspe.nl.

‘HIER DRINKEN STUDENTEN ALCOHOL EN ROKEN ZE WIET’

Ik ben **RAKAN MAL** (24) en ik kom uit Djedda, de tweede stad van Saoedi-Arabië. Na mijn middelbare school wilde ik geneeskunde gaan studeren. Ik kon kiezen of ik dat in mijn land wilde doen of bijvoorbeeld in Ierland, Nederland, Turkije of Zuid-Korea. Ik wilde graag naar het buitenland, maar het is niet gemakkelijk voor een 18-jarige. In Saoedi-Arabië ligt de nadruk op het collectief en het leven in een groep. Ik wilde ontdekken hoe het me zou vergaan als ik totaal op mezelf zou zijn aangewezen.

Onze overheid betaalt de studie en tickets om jaarlijks naar huis te reizen, maar je moet wel hoge cijfers hebben om te worden toegelaten. Ik werd geplaatst in Groningen en startte daar met een jaar waarin ik de vakken Nederlands, Engels en life science volgde, een soort biologie in een medische setting. September 2014 begon ik met de Engelstalige bachelor geneeskunde en werd ik jaarvertegenwoordiger bij studievereniging Panacea. Ik werd lid van de Saudi Student Club in Groningen, waarvan ik nu voorzitter ben. Sinds twee weken doe ik de Nederlandstalige master. Dat is wennen, ik moet heel actief luisteren en haal soms Engels en Nederlands door elkaar, maar het lukt. Mijn Nederlands is redelijk goed, heel anders dan tijdens mijn zorgstage in het verpleeghuis in mijn eerste jaar.

Anders dan in Saoedi-Arabië verlaten studenten hier hun familie als ze 18 jaar zijn, ze verdienen hun eigen geld en zijn helemaal onafhankelijk. Ook een verschil is het belang van religie, ik ben moslim. Hier drinken studenten alcohol en roken ze wiet, maar dat gaat tegen mijn geloof in. In Groningen heerst een internationale atmosfeer van respect.

Tijdens een excursie sliep ik met vier anderen op de kamer. Ik wilde vijf keer per dag bidden en in het begin wachtte ik verlegen tot de kamer leeg was. Maar ze vroegen geïnteresseerd wat ik deed, en op een gegeven moment stond ik te bidden met vier belangstellenden. Als je geen religie hebt is het ook goed, we concentreren ons op de overeenkomsten. In onze cultuur bedekken we het lichaam, maar hier douchen mensen samen na het sporten. Dat doe ik niet, ook al ben ik een man, dat voelt beschamend. Bij geneeskunde leren we natuurlijk wel lichamelijk onderzoek te doen. Meisjes werken samen in kleine groepjes.

Dit is een goede universiteit die ons accepteert en nergens toe dwingt.’